

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/1065/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813217274
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813217274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovkej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľky: I. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. E. S. XXX, Q., Q., zastúpená JUDr. E. H., advokátkou so sídlom E., R. 4, proti odporcovi: O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. R. XX, v konaní o zaplatenie 3.375 eur istiny a prísl., na odvolanie oboch účastníkov proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. augusta 2014 č. k. 17C/13/2014-93, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd označeným rozsudkom uložil odporcovi povinnosť aby zaplatil navrhovateľke 1.910,21 eur s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 6% ročne od 28.01.2012 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 158,68 eur, ktoré je povinný zaplatiť advokátke navrhovateľky do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že v dedičskom konaní po poručiťelke odporca ako jeden z dedičov zastupoval všetkých ostatných dedičov okrem odporkyne, pričom v tomto konaní navrhol vyporiadanie tak, že on nadobudne všetky aktíva a pasíva po poručiťelke. Podľa konečného rozhodnutia všetok majetok z dedičstva nadobudol odporca s tým, že bol povinný okrem iného vyplatiť navrhovateľku v 1/8 z alikvotnej čiastky obdržanej kúpnej ceny bytu po odpočítaní všetkých uhradených záväzkov a tiarch na byte viaznucich, ktoré v súčasnosti obmedzujú prevod nehnuteľností a nie sú presne vyčíslené, a to do jedného roka od právoplatnosti uznesenia. Vyslovil názor, že nadobudnutím právoplatnosti uvedeného uznesenia o dedičstve vznikol medzi navrhovateľkou a odporcom analogický podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka záväzkový právny vzťah podľa § 488 a § 489 v spojení s § 482 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého bol odporca povinný predať byt, ktorý nadobudol a z obdržanej kúpnej ceny po odpočítaní všetkých uhradených záväzkov a tiarch na byte viaznucich, ktoré obmedzovali prevod bytu vyplatiť 1/8 z tejto čiastky. Mal za preukázané, že odporca byt predal za 27.000 eur, pričom obdržal len čiastku 18.884,93 eur, čo bolo spôsobené tým, že časť kúpnej ceny vo výške 1.346,06 eur bolo zaplatených Z. J., a.s., ďalej 672,42 eur L. P. J., 307,33 eur Daňovému úradu E. z dôvodu, že tieto subjekty si svoje pohľadávky uplatňovali v exekučných konaniach, v ktorých boli na byt zriadené exekučné záložné práva. Suma 3.737,26 eur bola zaplatená spoločnosti vlastníkov bytov F. XX, keďže išlo o dlh, ktorý vznikol s užívaním bytu a časť kúpnej ceny vo výške 2.000 eur bolo zaplatených ako provízia realitnej kancelárii. Keďže odporca podľa uznesenia o dedičstve bol oprávnený od kúpnej ceny odpočítať záväzky, ktoré viazli na byte a ktoré obmedzovali jeho prevod, tak za takéto záväzky považoval súd prvého stupňa tie splatené záväzky, pre ktoré bolo na byte zriadené exekučné záložné právo, ako aj záväzky, ktoré vznikli

v súvislosti s neplatením úhrad spojených s užívaním bytu, keďže neplnenie záväzkov má za následok vznik záložného práva podľa § 15 Zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Rovnako považoval za preukázané, že odporca zabezpečil predaj bytu, ktorý nadobudol z dedičstva prostredníctvom realitnej kancelárie, s ktorou sa dohodol na províziu vo výške 2.000 eur. Považoval za bežné, že predaj bytov sa v súčasnosti realizuje takmer výlučne prostredníctvom realitných kancelárií, čo v danom prípade platilo o to viac, že predaj bytu po poručiiteľke bol komplikovaný s ohľadom na to, že byt bol zaťažený záložnými právami, odporca nebýval v meste, v ktorom sa byt nachádzal a vykonať predaj bytu bolo nevyhnutné v krátkom časovom období. Súd preto pri určení výšky dlhu odporcu vychádzal z toho, že odporca na svoj účet obdržal len čiastku 18.884,93 eur, z čoho na navrhovateľku pripadá 2.360,62 eur. Okrem toho zaplatil notárke za navrhovateľku časť odmeny a hotových výdavkov súdneho komisára vo výške 41,65 eur a taktiež súdny poplatok za dedičské konanie vo výške 51 eur, z čoho na navrhovateľku pripadá 6,38 eur, a preto od čiastky 2.360,62 eur bolo odpočítaných 41,65 eur + 6,38 eur v dôsledku čoho odporca má povinnosť zaplatiť navrhovateľke 2.312,59 eur. Vo vzťahu k uplatnenému nároku považoval za dôvodnú započítaciu námietku ohľadne sumy 401,68 eur, ktorá vyplýva z povinnosti účastníka na náhradu trov konania a zostáva pohľadávkou účastníka napriek tomu, že druhý účastník je povinný túto náhradu zaplatiť na účet advokáta. Odporca preto dôvodne započítal svoju nesplatenú pohľadávku, čo spôsobilo jej zánik podľa § 580 Občianskeho zákonníka a tak konečná čiastka, ktorú má odporca zaplatiť navrhovateľke je 1.900,21 eur. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke aj úrok z omeškania z tejto sumy, a to od 28.01.2015, keďže už v ten deň bol v omeškaní, ku ktorému došlo 26.08.2010 po tom, ako dňa 25.08.2011 uplynul rok od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o dedičstve.

Nepovažoval za opodstatnené nároky, ktoré navyše žiadal odporca započítať voči navrhovateľke, a to ďalšie náklady spojené so zabezpečením predaja bytu ako aj dlhy na byte v inom pomere, ako v tom, ktorý zodpovedal dedičským podielom, prípadne započítavať si svoje nepriznané trovy spojené s dedičským konaním.

Proti rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie navrhovateľka, ktorá navrhla jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, prípadne zmenu v takom zmysle, že odporca bude povinný zaplatiť navrhovateľke 2.311,89 eur s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 6% ročne od 28.01.2012 do zaplattenia a nahradiť trovy konania vo výške 444,77 eur. V odvolaní navrhovateľka súdu prvého stupňa vyčítala, že započítal do oprávnených nákladov, ktoré súviseli s predajom bytu, a to provízie pre realitnú kanceláriu vo výške 2.000 eur, kde keď odporca ako výlučný vlastník bytu sám podpísal zmluvu o budúcej zmluve s realitnou kanceláriou ako aj kúpnu zmluvu s tým, že kupujúci platil na účet realitnej kancelárie, pričom táto suma je neprimerane vysoká a pokiaľ sa takto rozhodol odporca je to jeho rozhodnutie, ktorým ukrátil ostatným ustupujúcim dedičom ich podiel, a preto 2.000 eur nie je možné odrátať zo sumy dosiahnutej kúpnej ceny. Taktiež pri zohľadňovaní nákladov súvisiacich s bytom a jeho predajom súd nedostatočne mal zistiť skutkový stav čo sa týka platby sumy 3.737,26 eur ako nedoplatku za byt, keď v spise sa nenachádza presné určenie, koho nedoplatky to boli a už v dedičskom rozhodnutí boli určené ostatné dlhy, ktoré neboli dlhmi poručiiteľky. Namietala taktiež tú skutočnosť, že zo strany súdu prvého stupňa bola v prospech odporcu započítaná pohľadávka náhrady trov konania v konaní na Okresnom súde v Martine sp. zn. 8C/243/2008 vo výške 401,68 eur, pretože išlo len o obranu voči návrhu. Vyslovila názor, že pohľadávka odporcu na započítanie nie je spôsobilá podľa § 580 Občianskeho zákonníka, lebo je to platba inému advokátovi a navrhovateľka nebola k takejto platbe zo strany advokáta nikdy vyzvaná.

Odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu podal aj odporca, ktorý prejavil nespokojnosť s tým, že navrhovateľke bol priznaný aj úrok z omeškania vo výške 6% ročne z dlžnej sumy od 28.01.2012 ako aj trovy konania. Poukázal na to, že je už tri roky poberateľom dávok v hmotnej núdzi, ktorý príjem mu nepostačuje ani na základnú obživu rodiny. Čiastku 1.910,21 eur považoval za neprimerane vysokú voči dlhom, ktoré má „na svedomí“ navrhovateľka.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez

nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

Navrhovateľka vo svojom odvolaní uplatňuje dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ s poukazom na to, že súd prvého stupňa rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, avšak citovaný dôvod je daný v prípade, ak súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zároveň uplatňuje aj ďalší dôvod na odvolanie (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

V súvislosti s neúplným zistením skutkového stavu veci v Občianskom súdnom konaní možno uplatniť ako dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Citovaný dôvod daný v prípade, ak účastník konania navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal, čím vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktorý treba odstrániť.

V prejednávanej veci odvolací súd preskúmaním zistil, že navrhovateľka v konaní nenavrhola vykonanie dôkazov, na ktoré poukazuje vo svojom odvolaní. Neurobila tak ani po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. na pojednávaní súdu prvého stupňa, ktoré sa konalo 04.08.2014 a ktoré bolo odročené za účelom vyhlásenia rozhodnutia. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nebol preto uplatnený navrhovateľkou opodstatnene.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

V prejednávanej veci odvolací súd preskúmaním nezistil, že by súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov v rozpore s ustanovením § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Navrhovateľka vo svojom odvolaní výslovne neuvádza, ktorý z vykonaných dôkazov súd prvého stupňa nesprávne hodnotil, avšak z obsahu odvolania je zrejmé, že jej výhrady sa majú týkať v tejto súvislosti predovšetkým vyhodnotenia sumy 2.000 eur, ktorú zaplatil odporca realitnej kancelárii za predaj predmetného bytu ako sumy, ktorej alikvotnú časť je povinná znášať aj navrhovateľka.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že súd prvého stupňa predmetnú odpočítateľnú položku dostatočným spôsobom odôvodnil s tým, že v súčasnom období je bežné, že predaj bytu sa realizuje takmer výlučne prostredníctvom trhu realitných kancelárií a prihliadol na všetky okolnosti prípadu s tým, že predaj bytu bol komplikovaný, zaťažený záložnými právami a odporca nebyval v meste, v ktorom sa byt nachádzal. Túto sumu správne považoval súd prvého stupňa za primeranú súčasnej realitnej praxi a s prihliadnutím na okolnosti predaja bytu komplikované existenciou viacerých bremien viaznucich na predmetnom byte.

Pokiaľ navrhovateľka namieta tú skutočnosť, že zo strany súdu bola v prospech odporcu neopodstatnene započítaná pohľadávka náhrady trov konaní na Okresnom súde Martin sp. zn. 8C/243/2008 vo výške 401,68 eur, tu je zrejme uplatnený dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Podľa súdnej praxe sa za

nesprávne právne posúdenie veci posudzuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V súvislosti so započítaním tejto pohľadávky sa navrhovateľka mylne domnieva, že vzhľadom na to, že išlo len o obranu voči návrhu podľa § 98, že by v takom prípade nebolo možné pohľadávku započítať. Citované zákonné ustanovenie totiž umožňuje uplatniť odporcovi pohľadávku na započítanie jednak vzájomným návrhom, čo je na mieste, keď navrhuje, aby mu bolo prisúdené viac čo uplatnil navrhovateľ, alebo ako obranu proti návrhu, keď uplatňuje menej, než predstavuje návrh. Súd prvého stupňa sa opodstatnene zaoberal aj otázkou prípustnosti navrhovaného započítania. Správne posúdil pohľadávku trov ako pohľadávku, ktorá je spôsobilá na započítanie, pretože o tejto pohľadávke bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom.

Rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 8C/243/2008-57 zo dňa 16.12.2009 bola totiž uložená povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 401,68 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho advokáta JUDr. D. H.. Napriek tomuto platobnému miestu sa však jedná o trovy účastníka, ktoré je oprávnený účastník voči povinnému subjektu uplatniť. Za bezvýznamnú je potrebné považovať v tejto súvislosti námietku o tom, že na zaplatenie týchto trov navrhovateľka nebol vyzvaná, keďže táto povinnosť jej vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu.

Napokon je potrebné poukázať aj na určitú rozpornosť odvolania, keď navrhovateľka navrhuje zmenu napadnutého rozhodnutia, že odporca bude povinný jej zaplatiť 2.311,89 eur, t. j. len o 401 eur z čoho je zrejmé, že v skutočnosti navrhovateľka prejavuje nesúhlas len so započítaním sumy, ktoré predstavujú trovy vyššie označeného predchádzajúceho konania, ktoré sa viedlo medzi účastníkmi.

Krajský súd preto odvolanie navrhovateľky nepovažoval za opodstatnené.

Vyhovené nebolo ani odvolaniu odporcu, ktorý len všeobecne vo svojom odvolaní konštatuje, že čiastku 910,21 eur považuje za neprimerané vysokú, avšak neuvádza konkrétne dôvody, pre ktoré by mu nemala byť uložená povinnosť výplaty podielu navrhovateľke tak, ako vyplynula z rozhodnutia o dedičstve, znížená o položky, ktoré odporca uplatnil a súd prvého stupňa považoval za opodstatnené.

Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tak súd prvého stupňa tieto navrhovateľke priznal v súlade s ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka a správne určil ako ich výšku (podľa § 3 Nariadenia č. 87/1995 Z. z.) tak aj počiatok omeškania.

Súd prvého stupňa rozhodol správne aj o náhrade trov, a to v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p., pričom ustálil, že navrhovateľka bola úspešná vo výške 1.910,21 eur, a preto náhradu trov pomerne rozdelil.

Odvolací súd nezistil na strane odporcu dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov podľa § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Podľa súdnej praxe sa prihliada na osobné, zárobkové a majetkové pomery oboch účastníkov, teda nielen toho, kto má trovy platiť, ale ktorý by bol tým nenahradením trov postihnutý.

V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že odporca získal odpredajom bytu z dedičstva po úhrade záväzkov čiastku 18.884 eur, čo mu umožňuje zaplatenie trov konania navrhovateľke vo výške 158,68 eur bez ohrozenia rodiny.

Keďže nebolo vyhovené odvolaniu jedného z účastníkov, o trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že na náhradu trov odvolacieho konania nemá právo žiaden z účastníkov.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.